

Sygn. akt XI Ka 96/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Sławomir Kaczor

Protokolant: st.sekr.sąd.Agnieszka Juścińska-Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2015r.

sprawy S. P.

obwinionego z art.86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku

z dnia 19 listopada 2014r. sygn. akt II W 901/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 40 (czterdzieści) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych zwrotu wydatków.

XI Ka 96/15 UZASADNIENIE

S. P. został obwiniony o to, że w dniu 06 czerwca 2014 roku około godziny 17:05 w miejscowości P. gm. S. woj. (...) kierując samochodem ciężarowym marki S. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru wyprzedzania (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i odstępu od pojazdu wyprzedzanego w wyniku czego zmusił kierującego (...) o nr rej. (...) do zjechania na prawe pobocze drogi powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 roku o sygn. akt II W 901/14 Sąd Rejonowy w K. uznał obwinionego S. P. za winnego popełnienia zarzuczonego mu wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie tego artykułu wymierzył mu grzywnę w wysokości 400 złotych; zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 40 złotych tytułem opłaty.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że obwiniony popełnił wykroczenie drogowe, w sytuacji gdy nie był on odpowiedzialny za powstanie zdarzenia drogowego z dnia 6 czerwca 2014 roku.

Podnosząc powyższy zarzut obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i o uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku zaprezentowanemu we wniesionym środku odwoławczym zaskarżony wyrok jest wolny od nieprawidłowości zarzucanych przez skarżącego.

Sąd I instancji zgromadził kompletny materiał dowodowy, nie budzi również zastrzeżeń sposób oceny przeprowadzonych dowodów. Ponieważ zaś wszystkie poczynione ustalenia faktyczne znajdują oparcie w tych dowodach, to zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia musi zostać uznany za nietrafny.

Odnosząc się do zarzutu „pominięcia” przez Sąd I instancji wyjaśnień obwinionego, zgodnie z którymi winę za zaistniałe zdarzenie drogowe ponosi W. K., należy zauważyć, iż dowód ten nie pozostał poza zakresem oceny Sądu Rejonowego. Sąd ten nie był natomiast zobligowany do uznania przedmiotowych wyjaśnień za wiarygodne, co w istocie nastąpiło i stanowiło konsekwencję uznania za polegającą na prawdzie relację świadka. Stanowisko zaprezentowane w tym przedmiocie zostało wyczerpująco i logicznie uzasadnione w pisemnych motywach rozstrzygnięcia (k.48-49), stąd też nie istnieją podstawy do jego zakwestionowania.

Co się zaś tyczy nieuwzględnienia przez zatrzymujących obwinionego funkcjonariuszy policji jego wniosku o „sprawdzenie miejsca zdarzenia, celem wyjaśnienia zaistniałej sytuacji”, stwierdzić należy, iż okoliczność ta nie ma żadnego znaczenia przy ocenie trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Konieczną wydaje się natomiast uwaga, zgodnie z którą w sytuacji gdy Sąd Rejonowy w całości – i zasadnie zresztą – uznał za wiarygodną precyzyjną wersję przedstawioną przez świadka W. K., zbyteczna była prezentacja alternatywnych wersji zdarzenia, które nie zostały wszak przyjęte za udowodnione, zwłaszcza, iż wywody zaprezentowane przy tej prezentacji budzą zastrzeżenia co do ich słuszności (str.5 uzasadnienia).

Ponieważ wniesiony środek odwoławczy kwestionuje winę, z uwagi na treść art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art.109 § 2 k.p.k.w. zwrócony jest przeciwko całości wyroku, w tym również przeciwko rozstrzygnięciu o karze. Przeprowadzona w tym zakresie kontrola odwoławcza nie pozwala jednak na stwierdzenie by wymierzona obwinionemu kara grzywny była rażąco i niewspółmiernie surowa.

Z tych względów, a nadto z uwagi na niestwierdzenie nieprawidłowości podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nastąpiło na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 § 1 k.p.w.

Sławomir Kaczor